

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **RYKA, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Novodvorská 994/138, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 10, Archangelská 1568/1, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2023, č. j. 17 Ad 9/2020 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2022, č. j. 17889/8.30/21-10, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustila tím, že umožnila fyzické osobě, panu I. B., nar. X, státnímu příslušníku Ukrajiny (dále jen „zaměstnanec žalobkyně“), výkon nelegální práce

podle § 5 písm. e) téhož zákona, neboť tato osoba v období od 19. 2. 2019 do 15. 3. 2019 vykonávala na pracovišti (stavba „*Novostavba prodejny LIDL*“ Pardubice, na ulici Na Drážce) dle písemně uzavřené pracovní smlouvy a evidence odpracované doby závislou práci „*dělníka v oblasti výstavby budov*“, což bylo v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, v níž byla uvedena pracovní pozice „*montážní dělník výrobků z ostatních materiálů*“. Tím žalobkyně porušila § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Za spáchaný přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný rovněž uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady přestupkového řízení. Státní úřad inspekce práce (dále jen „žalovaný“) jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 7. 7. 2022, č. j. 1730/1.30/22-4, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí oblastního inspektorátu.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobou; městský soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2023, č. j. 17 Ad 9/2020 - 35, tuto žalobu zamítl.

[3] Městský soud v první řadě konstatoval, že žalobní námitky kopírovaly námitky uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že s uvedenými námitkami se již podrobně vypořádal žalovaný a městský soud se s jeho příslušnou argumentací ztotožnil, nepovažoval městský soud za nutné se k nim duplicitně vyjadřovat, protože odkázal na příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Městský soud se ztotožnil se způsobem, jakým žalovaný věc vyhodnotil. Zdůraznil, že žalobkyně měla vydáno pracovní povolení na pracovní pozici „*montážní dělníci výrobků z ostatních materiálů*“, kód 82199 sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO) [dále jen „Klasifikace zaměstnání“]. Sporné bylo, zda lze pod tuto pracovní pozici podřadit i montáž bednění, prováděnou zaměstnancem žalobkyně. Žalovaný podle městského soudu podrobně a přesvědčivě osvětlil, že montáž bednění spadá pod pracovní pozici s kódem 93130 Klasifikace zaměstnání. S úvahami žalovaného se městský soud ztotožnil, pouze doplnil, že pracovní pozice, na kterou měla žalobkyně vydáno pracovní povolení, následuje v pracovní kvalifikaci zaměstnání za dalšími pracovními pozicemi, v jejichž názvech jsou specifikovány jednotlivé materiály, se kterými montážní dělníci pracují. Systematickým výkladem dospěl městský soud k závěru, že pracovní pozice montážního dělníka výrobků z *ostatních materiálů* se nevztahuje k výrobkům z materiálů konkrétně vyjmenovaných pod kódy 82191–82196. Tedy i za situace, kdy by zjištěnou náplň práce zaměstnance žalobkyně bylo případně možné podřadit pod některou z pracovních pozic začínajících číselnou kombinací „82“, musela by být zařazena pod kód 82193 – „*montážní dělníci výrobků ze dřeva a příbuzných materiálů*“, neboť bednění jsou zpravidla montována ze dřeva (respektive z podobných materiálů). Ani při nejvstřícnějším možném výkladu by tak zaměstnanec žalobkyně nevykonával pozici, pro kterou bylo vydáno předmětné pracovní povolení.

[4] Proti shora uvedenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Dle stěžovatelky není pravdou, že její zaměstnanec vykonával na pracovišti montáž bednění, popřípadě jiné práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, protože neporušila ustanovení § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Činnost spočívající v montáži bednění odpovídá z hlediska pracovní náplně pozici „*montážní dělník výrobků z ostatních materiálů*“ podle Klasifikace zaměstnání. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka nedopustila přestupku, nesouhlasí s výší pokuty, která jí byla uložena, ani s povinností uhradit náklady správního řízení. Pokud by městský soud řádně ověřil tvrzené skutečnosti, musel by dle stěžovatelky dospět k závěru, že je dán důvod pro vyhovění žalobě.

[6] Napadený rozsudek považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť městský soud její žalobní argumentaci dílem nevypořádal, dílem bagatelizoval.

[7] Z odůvodnění napadeného rozsudku není podle stěžovatelky zřejmé, na jakých skutečnostech založil městský soud skutkové závěry, protože stěžovatelka namítá jeho rozpor ustanoveními § 46 a § 68 správního řádu. Dále tvrdí, že městský soud nezjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V souvislosti s tím namítá stěžovatelka také porušení ustanovení § 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť se měl městský soud *důkladněji zabývat vyhovění žalobě stěžovatelky, která jasně prokázala skutkový stav.*

[8] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti obdobné námitky jako v žalobě. Trvá na tom, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, přičemž správní orgány opatřily pro rozhodnutí všechny potřebné podklady. Úvaha, na níž jsou správní rozhodnutí založena, je plně přezkoumatelná a souladná se zásadou volného hodnocení důkazů. Při kontrole na místě bylo zjištěno, že stěžovatelka poskytovala stavební práce, čemuž odpovídá i předmět smlouvy o dílo. Dle žalovaného nelze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že podskupina „*montážní dělníci ostatních výrobků*“, vedená pod č. 82199, by mohla zahrnovat veškeré myslitelné montážní práce. Práce obsažené v Klasifikaci zaměstnání se odlišují tím, kde je práce vykonávána, i předmětem dané práce. U skupiny prací 821 je přímo uvedeno, že výrobky jsou kompletovány na montážních linkách, a jedná se tedy o činnost vykonávanou v hale. Přestože měl zaměstnanec stěžovatelky povolený druh práce označený kódem 82199, fakticky vykonával práci podřazenou pod kód 93130. Stěžovatelka pomíjí, že její zaměstnanec byl zastižen při výkonu činnosti dělníka v oblasti výstavby budov, přičemž se podílel nejen na kompletaci drenážního systému, ale rovněž na omítání, při němž nedochází k žádné montáži. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spatřuje stěžovatelka v tom, že městský soud řádně a dostatečně nevyvrátil její žalobní argumentaci. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud žalobní argumentaci za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* soudu.

[12] Nejvyšší správní soud deficity napadeného rozsudku vytýkané stěžovatelkou neshledal. Městský soud se žalobní argumentací stěžovatelky zabýval dostatečně podrobně v odst. 10. až 13. odůvodnění napadeného rozsudku a postavil proti ní vlastní ucelenou argumentaci. Upozornil, že žalobní námítky stěžovatelky se kryjí s námitkami uvedenými v odvolání, přičemž se ztotožnil s přílehlavou argumentací žalovaného. K tomu dále uvedl, že se v takovém případě nemusí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (na kterou přílehlavě odkázal) k věci duplicitně vyjadřovat. Odkázal proto na příslušné pasáže odůvodnění rozhodnutí žalovaného, konkrétně na str. 4 až 5. Nadto v odst. 12. až 13. odůvodnění rozsudku doplnil odkazované závěry žalovaného o vlastní argumentaci. Je tedy zcela zřejmé, o jaké úvahy opřel městský soud své závěry o zákonnosti rozhodnutí správních orgánů. Neopomenul přitom vypořádat žádnou z námitek stěžovatelky, přičemž jeho úvahy jsou srozumitelné, logické a vnitřně konzistentní. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pouhý nesouhlas stěžovatelky se způsobem, jakým městský soud věcně posoudil některou z nastolených otázek, neznamená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ve světle uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[13] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky směřující proti závěru, že se dopustila přestupku podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti tím, že její zaměstnanec vykonával na předmětném pracovišti práce v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, je třeba upozornit na fakt, že kasační stížnost je v této části doslovným přepisem textu žaloby, přičemž se stěžovatelka nikterak nevymezuje proti argumentaci městského soudu, pouze bez dalšího uvádí, že pokud by městský soud řádně ověřil její tvrzení, musel by rozhodnout v její prospěch. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a důvody,

pokračování

kteřé v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Platí tedy, že „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.*“ (usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Protože stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nepolemizuje s rozhodovacími důvody městského soudu, nemůže Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených její argumentaci věcně vypořádat. Tvrzení stěžovatelky, že pokud by městský soud řádně ověřil všechny jí tvrzené skutečnosti, musel žalobě vyhovět, nelze pro jeho naprostou obecnost a neuchopitelnost považovat za kasační námitku.

[14] Konečně, tvrzení stěžovatelky, že městský soud nepostupoval v souladu s blíže uvedenými ustanoveními správního řádu, se nese rovněž ve zcela obecné rovině bez toho, že by tato tvrzená porušení zákona stěžovatelka propojila s konkrétními skutkovými tvrzeními. Nadto není vůbec zřejmé, jak by *správní soud* (Městský soud v Praze) mohl porušit stěžovatelem citovaná ustanovení správního řádu, tj. *procesního předpisu pro správní řízení*; taková argumentace se již *prima facie* jeví jako nesmyslná. I v tomto rozsahu proto argumentaci stěžovatelky nelze považovat za věcně projednatelné kasační námitky.

[15] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byla ve věci úspěšný a měl by tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu